

A nem verbális kommunikáció típusai és jellemzői

I.

Nyelv: a nyelvi jelek és a szabályok összessége

Beszéd: a nyelv egyéni használata → szóbeli és írásbeli szöveg

A nem nyelvi / nem verbális jelek: hangjelek, vizuális jelek és metakommunikáció → kiegészítik a szóbeli/írásbeli közlést, a beszélő érzelmi viszonyát fejezik ki a befogadóhoz, a közlés tartalmához és a beszédhelyzethez

II.

1. A hangjelek

A beszéd hallható, akusztikai jelenség, a kommunikációt befolyásolják az előbeszéd zenei kifejezőeszközei:

- hangerő
- hangsúly
- hanglejtés
- beszédtempó
- a beszéd ritmusa
- szünet

2. A vizuális jelek

- nem grafikus → metakommunikáció: szóbeli szövegek
- grafikus: írásbeli szövegek
verbális jellegű: betűméret, betűtípus, szín, elrendezés → tipográfia
képi: rajz, fénykép, emotikon
sematikus: táblázat, ábra, kotta

3. Metakommunikáció: lehet akaratlagos és akaratlan/reflexszerű → fejleszthető, tanulható

- mimika: szem (-kontaktus, összehúzás), szemöldök, száj (mosoly, ajakbiggyesztés), pókerarc
- gesztikuláció (taglejtés): fej-, váll-, kar-, kéz- és lábmozgás
- testtartás (egyenes, görnyedt, elforduló, hintázó...)
- térköz: kulturális szabályok és a partnerhez való viszony befolyásolják
intimzóna: 15-45 cm (szülő, házastárs...)
személyes zóna: 46-120 cm (hivatalos és társalgási beszédhelyzet)
társadalmi zóna: 1,2 m – 3,6 m (idegenek)
nyilvános zóna: 3,6 m fölött (csoportos kommunikáció)
- megjelenés: ruházat, hajviselet, kiegészítők, egyenruha
- csend: figyelemfelhívás